

Carta oberta al president espanyol després de l'1-O

Jordi Sedó
Sociolingüista i docent

Senyor president,

Després de tots els anys que porteu al capdavant del govern d'Espanya, us hem vist fer moltes espifiades que amenitzen el vostre discurs tronat i la covarda afició al plasma que teniu. Vaja, que doneu força joc als humoristes... Que si "es el vecino el que quiere que sean los vecinos el alcalde", que si "los españoles muy españoles y mucho españoles", que si "cuanto peor para todos, mejor; mejor para mi el beneficio político, el suyo"; que si "¿Y la europea?", que si "la segunda, ya... tal..." En fi, per a què continuar? Són molts els cops en què us hem vist fer el ridícul.

Una de les escenes més patètiques de què hem pogut ser testimonis, per cert, ha tingut lloc fa ben pocs dies, arran del vostre viatge als EUA. Efectivament, no va ser gens edificant veure tot un president de l'Estat espanyol, davant d'una expectant multitud de periodistes de tot arreu, al costat del màxim mandatari dels EUA, esperant dret, ben atent i fent esperar tothom sota un silenci sepulcral que, a través de l'auricular, l'intendent acabés de traduir al castellà, allò que el darrer comunicant acabava de dir en anglès. Quina vergonya, senyor president! No pas en xinès, en urdú o en tàmil, no... Era en anglès...! Que,

Veurem com reacciona l'altra Espanya davant dels incontestables fets de l'1-O. Uns fets que reclamen dimissions, la vostra, la primera

com tothom sap, és una llengua estranya, molt minoritària i completament prescindible, sobretot si, per la teva feina, et veus obligat a viatjar i, a més, ets el màxim dirigent d'un estat de la Unió Europea.

Doncs no, senyor president. Per a mi, que tingueu la barra de presentar-vos al món sense entendre un borrall d'anglès és més important que no sembla perquè és un indicatiu que representeu una Espanya casposa que només es mira el melic i és incapaç d'obrir les mires per veure l'exterior i veure's des de l'exterior. Una Espanya que "desprecia cuanto ignora", com deia el poeta; una Espanya que, en la seva ignorància, es creu autosuficient; una Espanya antiga, que considera les sagnants curses de braus una expressió cultural a protegir; que creu que qui no viu d'acord amb els usos i costums més carpeto-vegetònics és perquè no sap treure suc a la vida; l'Espanya de l'"¡A por ellos!", que som jo, la meua família, els meus amics i els meus veïns; una Espanya excoient que camina pel món com aquells cavalls que porten dues plaques metàl·liques, una al costat de cada ull, perquè no puguin veure-hi més enllà del camí que els marca el genet; i una Espanya, en definitiva, nacionalista fins a la medul·la i tan cega que no sap detectar nacionalisme més que en aquells que no practiquen el nacionalisme espanyol.

I, sobretot, els fets del dia 1 d'octubre, senyor Rajoy, que us acaben de desacreditar definitivament com a president d'un estat democràtic. De veres creieu que teniu el dret d'imposar a ciutadans de la UE, com som els catalans, la vostra concepció particular de l'Estat que contribuïm a finançar de manera tan generosa com injusta?

He sentit dir sovint a aquells que us fan costat que la culpa del que va passar és del govern català per haver-nos dut a tots fins en aquest punt. Com si els catalans fóssim indigents mentals incapaçs de pensar i d'actuar d'acord amb les nostres idees! Però què us heu cregut? Qui us penseu que sou per donar a entendre això sobre els ciutadans que us paguen el sou? I, a més, com si l'actuació vergonyant i desproporcionada de la policia hagués estat un imponderable impossible d'evitar! Com si no hagués estat enviada pel govern que tan maldestrament presidiu!

Va, home, va!

Aquesta pirueta demagògica i miserable de culpabilitzar el govern català fa el mateix efecte que, salvant les distàncies que convingui, feia la criminal ETA quan es justificava dient que els atemptats eren culpa del govern espanyol a causa de la seva intransigència. No, senyor Rajoy, no. Qui empunyava les pistoles eren els etarres i no pas el govern espanyol. I, de la mateixa manera, qui brandava les porres l'1-O eren els policies que el vostre govern havia enviat massivament, irresponsablement, a Catalunya, amb l'acord tàcit d'unes formacions polítiques, el PSOE, el PSC i Ciutadans, que han anat donant ales al PP perquè acabéssiu perpetrant aquesta acció criminal i covarda, cosa que les fa, per tant, còmplices dels lamentables fets.

Els catalans, concentrats pacíficament als punts electorals, no dúiem a terme cap acció violenta l'1-O. Només hi érem. Ni tan sols cridàvem consignes. Només volíem protegir el nostre vot, afirmatiu o negatiu. I la majoria ho vam aconseguir perquè finalment s'ha pogut fer un recompte. Això sí, vergonyantment escapat per l'acció antidemocràtica, violenta i desmesuradament brutal de la policia espanyola, que va actuar amb una contundència i un acarnissament que recordava els temps de la transició i de l'inclit ministre Rodolfo Martín Villa.

I, després del que hem vist per televisió i a les xarxes, a sobre de no haver fet ni una sola referència a les víctimes, gairebé 900 ferits, un dels quals greu, -900, eh, senyor Rajoy?, gairebé 900!-, hem de sentir les cíniques i sorprenents declaracions vostres, de la senyora Sáenz de Santamaría i del senyor Millo, presentant Espanya com a adalid de la democràcia i com si l'actuació de la policia hagués estat impecable. I del rei, que reblant el clau, ha demostrat ser-ho només d'una part dels espanyols. Però que ens preneu per imbècils?

Aquesta és l'Espanya que representeu, senyor Rajoy, vós i els que us fan costat, però, sortosament, aquesta Espanya comença a despertar-se i no tothom hi combrega. Hi ha una Espanya moderna, una Espanya que vol escapar de la influència secular d'aquesta manera centrípeta d'interpretar-se a si mateixa, una Espanya que vol marxar dels convencionalismes celtibèrics i que malda per diferenciar-se'n. I per això es manifesta, tot i que encara tímidament.

Tanmateix, el fet que vós sigueu al front del Govern espanyol i que, elecció rere elecció, la majoria dels espanyols s'entestin a estavellar-se contra les maneres de fer d'una opció política que sempre ha estat irrellevant al meu país, em fa pensar que aquesta Espanya moderna és lluny encara d'imposar-se a l'altra i, per tant, aquesta segona, lluny d'entendre Catalunya. Sapiguen, per tant, que vetllaré amb totes les meves forces per sostreure'm a la seva influència. I no veig cap millor manera de fer-ho que continuar lluitant fermament per la independència del meu país, que per descomptat, no és Espanya.

Ara, l'Espanya que representeu ha rebut un fort revés. Ha quedat en evidència davant del món sencer. La qualitat democràtica del règim que lidereu, ja prou qüestionada pels casos de corrupció del vostre partit, és avui encara més dubtosa i la vostra capacitat de fer política, completament nul·la. I vós continueu amb el vostre bla, bla, bla, sempre repetint les mateixes consignes demagògiques i buides de significat real. I, sobretot, sense donar una alternativa que ofereixi alguna cosa a Catalunya. Alguna cosa, senyor Rajoy! Perquè, quin és el vostre projecte per al meu país? Com aconseguireu que vulguem ser-hi, a Espanya? Amb les porres i les pilotes de goma, que a Catalunya ja van quedar prohibides?

Veurem com reacciona l'altra Espanya davant d'aquests incontestables fets. Uns fets que reclamen dimissions -la vostra, la primera- molt més que no pas les lliçonetes que faran veure que us volen donar ara els voltors que han estat còmplices d'aquesta barbaritat: PSOE, PSC i Ciutadans. Lliçonetes que els catalans tampoc no estem disposats a empassar-nos.

Res més, senyor Rajoy. Mentrestant, us prego un cop més que, d'una vegada per totes, tingueu a bé deixar de comptar amb mi com a espanyol.

BÉ I AVANT

Hòsties i clavells

Joan Foguet
Periodista

Els catalans tenim la mania que ens tenen mania. Ara ens ha agafat amb posar els caps sota les porres de la Guàrdia Civil tot fent un referèndum. O posar-nos sota de les botes de la Policia Nacional. Les nostres iaies defensant urnes de plàstic d'origen xinès, ho fem perquè ens tenen mania. I a sobre fem *performances*. El 3-O ens pica per aturar el país, carreteres tallades, gent manifestant-se i somriures. Bojos. I no només això. A Sant Antoni de Vilamajor es van dedicar a dibuixar el lema en anglès "Help Us Europe" a la plaça de la Vila. Però què esteu bojos? Per què provoqueu?

I ara, no només no estem contents amb votar (tot i que ens van segrestar gairebé 800.000 vots el mateix 1 d'octubre) sinó que, a més, volem fer cas del resultat. Ui, ui, ui, quina bogeria. "El papa està boig, el papa està boig", deia l'acudit. Francament, no puc fer més broma. Sempre tracto de donar-li la volta a la realitat per treure-li ferro. Però ara no puc, de debò.

Ells ens donen hòsties, nosaltres donem clavells, sí. Però hem de ser més hàbils del que hem estat mai

Més de 800 ferits, que pel govern espanyol ni pel *Rey Borbón* existeixen, urnes retirades, estratègia de por i tàctiques dels anys 30 i 40. Això va passar a Catalunya i està passant ara. Helicòpters de Guàrdia Civil i Policia Nacional que volen baix, perquè sapiguem que hi són. És com els *Stuka*, els avions de l'exèrcit alemany que estaven dissenyats per fer un so eixordador cada cop que baixaven en picat. Mataven i atemorien, era la guerra.

No hi ha cap guerra, tranquils, no fem cagarel·la. Potser guerra de nervis i d'amenaques vetllades d'article 155 o de llei 4/1981: intervenció o estat d'excepció. Es juga amb la por, que és una jugada miserable. Tots els ciutadans, votem el que votem, mereixem i necessitem viure tranquils. Hi ha qui ara vol debat després de rebutjar-lo durant anys. I que ara el govern de la Generalitat faci el que va dir que faria ens hauria d'alegrar, siguem favorables o no a la independència, perquè fa creure que tot es pot fer amb la política.

A Vilamajor demanaven ajuda a Europa. Tot el país en demana. La UE, de moment, no mou ni mourà un dit. Són lents i porucs. La nostra tasca acaba de començar i demana pau i ciència, ordre i aventura. Els reconeixements internacionals vindran però sempre després que la República catalana actui com a tal. El president fa bé de demanar mediació, tot suma per resoldre un conflicte que nosaltres volem democràtic. Ells ens donen hòsties, nosaltres donem clavells, sí. Però hem de ser més hàbils del que hem estat mai.